

Eugeniusz Kwiatkowski

Urodził się 30 grudnia 1888 roku w Krakowie. Jego matka Wincenta z Moszczyńskich była rodowita krakowianką, natomiast Jan pochodził z okolic Stanisławowa. Dzieciństwo Eugeniusz Kwiatkowski spędził w niewielkim majątku w Czernichowicach, niedaleko Zbaraża. Uczęszczał do Gimnazjum w Chyrowie prowadzonym przez ojców jezuitów. Maturę zdał ze złotym medalem w 1907 roku. Następnie podjął studia na Wydziale Chemii technicznej Politechniki Lwowskiej. Należał do organizacji konspiracyjnych: Związek Młodzieży Polskiej Zet, a następnie Zarzewie. Działalność polityczna wpłynęła negatywnie na wyniki w nauce. Na prośbę matki wyjechał do Monachium kontynuować studia. Podjął je w marcu 1910 roku, a ukończył w 1912 r., uzyskując tytuł inżyniera chemika.

W 1919 r. ożenił się z Leokadią Glazer. Po wybuchu I wojny światowej, w 1914 r. we Lwowie Kwiatkowski organizował Polski Legion Wschodni. W 1916 r. wstąpił do Legionów Polskich, gdzie służył do 1917 r. **Zajmował się również pracą konspiracyjną w Polskiej Organizacji Wojskowej. Po okresie rekrucim został skierowany do Krajowego Inspektoratu Zaciągu w Łukowie, pracując w aparacie werbunkowym plk Władysława Sikorskiego. Otrzymał stopień chorążego. W roku 1917 był komendantem Okręgu POW w Łukowie. W listopadzie 1918 roku kierował akcją rozbijania Niemców, współpracując ze Stefanem Zdanowskim. W latach 1916 – 1918 współredagował lokalny organ prasowy „Głos Ziemi Łukowskiej”. 23 czerwca 1938 roku Rada Miejska nadała Eugeniuszowi Kwiatkowskiemu Honorowe Obywatelstwo miasta Łukowa.** W późniejszym okresie Kwiatkowski jeszcze kilkakrotnie odwiedzał Łuków i swoich dawnych przyjaciół.

Od kwietnia 1919 r., jako podporucznik, pracował w Sekcji Chemicznej Głównego Zarządu Zaopatrzenia Armii, do 1921 r. W tym samym roku przyjął posadę docenta na Wydziale Chemicznym Politechniki Warszawskiej. W 1923 r. został powołany na stanowisko dyrektora technicznego Państwowej Fabryki Związków Azotowych w Chorzowie. Gdy po Przewrocie Majowym w 1926 r. Ignacy Mościcki został Prezydentem RP, powołał go na stanowisko Ministra Przemysłu i Handlu. Kwiatkowski przyczynił się do rozbudowy Państwowych Zakładów Przemysłowych tj.: Państwowe Zakłady Lotnicze „Okęcie”, Fabryka Karabinów, Państwowe Zakłady Optyczne, Fabryka Samochodów Osobowych i Półciężarowych. Dzięki swoim działaniom stał się znany jako autor koncepcji rozwoju handlu morskiego, a także jako budowniczy portu w Gdyni. W grudniu 1930 roku Kwiatkowski odszedł z rządu J. Piłsudskiego. Lata 1931 – 1935 spędził w Mościcach i Chorzowie piastując stanowisko dyrektora Fabryki Związków Azotowych. Po śmierci Piłsudskiego, prezydent Ignacy Mościcki w październiku 1935 r. powołał go na stanowisko Wicepremiera do Spraw Gospodarczych i Ministra Skarbu. Stanowisko to sprawował do 1939 r. W tym okresie podjął starania zmierzające do rozwoju przemysłu. Był współtwórcą koncepcji budowy Centralnego Okręgu Przemysłowego (COP). 17 września 1939 r. w obliczu zbliżającej się klęski wrześniowej wraz z rządem opuścił Polskę. W latach 1939 – 1945 internowany w Rumunii. Po zakończeniu wojny wrócił do kraju we wrześniu 1945 r. Wówczas stanął na czele Delegatury Rządu do Spraw Wybrzeża. Dążył do rozwoju gospodarki morskiej, rolnictwa, przemysłu, komunikacji i elektryfikacji. W 1948 r. został przeniesiony przez komunistyczne władze na przymusową emeryturę. W latach 1947 – 1952 był Posłem na Sejm. Nie zezwolono mu jednak, aby zamieszkał na Wybrzeżu. Wraz z rodziną przeniósł się do Krakowa. Przez długie lata pozostawał w cieniu. Nie udzielał się politycznie, publikował artykuły w pismach fachowych. W 1972 r. Eugeniusza Kwiatkowskiego udekorowano Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski z Gwiazdą. Na kilka dni przed śmiercią otrzymał zaszczytny tytuł doctora honoris causa Nauk Ekonomicznych Uniwersytetu Gdańskiego. Zmarł 22 sierpnia 1974 r. Pochowany został na Cmentarzu Rakowickim w Krakowie.